

Sygn. akt IV P 930/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r. we W.

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.

o zapłatę ryczałtu za noclegi

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3627,10 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód D. K. pozwem z dnia 19 listopada 2015r. (data prezentaty biura podawczego) domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o.

w S. (poprzednio: (...) sp. z o.o. w B.) kwoty 48.243,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od:

- kwoty 3.150,20 zł od dnia 20 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 768,78 zł od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.497,56 zł od dnia 8 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.460,68 zł od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.623,29 zł od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.306,76 zł od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.909,69 zł od dnia 18 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.450,39 zł od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.709,84 zł od dnia 2 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 5.085,21 zł od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.336,07 zł od dnia 31 października 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 3.520,30 zł od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.534,03 zł od dnia 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.214,73 zł od dnia 16 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.437,36 zł od dnia 5 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.244,13 zł od dnia 9 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.944,25 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że w okresie od 9 listopada 2012 r. do 31 maja 2015 r. świadczył pracę u strony pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca w transporcie międzynarodowym, przy czym jego praca polegała m.in. na przewożeniu towarów na trasach do Niemiec, Francji, Belgii, Holandii, Hiszpanii i Czech. Podał, że wykonując zadania służbowe zlecone przez pracodawcę odbywał podróże służbowe. Powód zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3 - 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – kodeks pracy. Wskazał, że w sytuacji, w której pracodawca nie uregulował w aktach wewnętrznych zwrotu pracownikowi należności na pokrycie podróży służbowej, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według aktów wykonawczych wydanych do art. 77⁵ § 2 k.p. Podkreślił, iż zgodnie z § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. Powód wskazał, że w ust. 2 powołanego rozporządzenia wskazuje się, że jeżeli pracownik nie przedłoży rachunku za nocleg przysługuje mu 25 % limitu, o którym mowa w ust. 1. Zaznaczył dalej, że tożsame regulacje znajdują się w aktualnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej.

Zdaniem powoda, wskazane powyżej regulacje, wskazują jednoznacznie na prawo pracownika do zwrotu kosztów faktycznie przez niego poniesionych na podstawie rachunku (w granicach limitów określonych w ww. rozporządzeniach), bądź też, w przypadku nie przedłożenia rachunku, ryczałtu za nocleg w wysokości 25 % limitu wskazanego dla poszczególnych państw w załączniku do ww. rozporządzeń (przy podróży służbowej poza granicami kraju). Wskazał, że podane przepisy ustalają minimalny standard wszystkich świadczeń z tytułu podróży służbowych, które w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę mogą być regulowane korzystniej dla pracownika.

Powód wyjaśnił dalej, że nie przedstawił stronie pozwanej rachunków za nocleg, przy czym pracodawca nie zapewnił mu bezpłatnego noclegu. W ocenie powoda, mając na uwadze brzmienie powołanych wyżej rozporządzeń z 2002 roku oraz z 2013 roku pozwany winien rozliczyć się z nim w terminie 14 dni od dnia zakończenia podróży służbowej, czego do dnia wniesienia niniejszego powództwa nie uczynił. Zarzucił, że w okresie zatrudnienia u strony pozwanej, do końca lutego 2013 roku nie otrzymywał należnego mu ryczałtu za noclegi w wysokości określonej w ww. rozporządzeniach. Wskazał, że zgodnie z pkt. 3 rozdziału VI Regulaminu Wynagradzania obowiązującego u strony pozwanej do końca lutego 2013 roku, kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługiwał ryczałt za nocleg w związku z wyposażeniem samochodów w miejsce do spania, zaś począwszy od

1 marca 2013 r. strona pozwana wypłacała mu jedynie 10,50 euro tytułem ryczałtu za każdy pełny nocleg w podróży służbowej, która to kwota została odjęta od żądania niniejszego pozwu.

Powód podniósł nadto, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych przyjmuje się, że zapewnienie pracownikowi – kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów za nocleg na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy, co znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014r.

w sprawie sygn. akt II PZP 1/14.

W dalszej części powód wskazał, że zapis regulaminu wynagradzania obowiązujący u pozwanego pracodawcy, który stanowi, że kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługuje ryczałt za nocleg jest nieważny, a zamiast niego stosuje się odpowiednie przepisy prawa pracy. Podkreślił, że powyższe znajduje również odpowiednie zastosowanie do zapisu regulaminu wynagradzania obowiązującego u strony pozwanej od dnia 1 marca 2013r. wprowadzającego wysokość ryczałtu za nocleg w kwocie niższej niż przewiduje to rozporządzenie wykonawcze do art. 77⁵ § 2 k.p.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 r. Sąd skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu upominawczym (postanowienie; k. 49).

Nakazem zapłaty z dnia 26 listopada 2015 r. tut. Sąd nakazał stronie pozwanej (wówczas: (...) sp. z o.o. w B.), aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 48.243,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 3.150,20 zł od dnia 20 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 768,78 zł od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.497,56 zł od dnia 8 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.460,68 zł od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.623,29 zł od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.306,76 zł od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.909,69 zł od dnia 18 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.450,39 zł od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.709,84 zł od dnia 2 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 5.085,21 zł od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.336,07 zł od dnia 31 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.520,30 zł od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.534,03 zł od dnia 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1.214,73 zł od dnia 16 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.437,36 zł od dnia 5 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.244,13 zł od dnia 9 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.944,25 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

i kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 603,25 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniosła w tymże terminie sprzeciw.

Od wydanego nakazu zapłaty strona pozwana złożyła sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według przedstawionego spisu kosztów, zawierającego m.in. wykaz kosztów podróży w celu stawiennictwa na rozprawach pełnomocnika na trasie P. – W. – P. bądź według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda na stanowisku kierowcy międzynarodowego i odbywania przez niego zagranicznych podróży służbowych zarzuciła, iż wbrew twierdzeniom powoda przez cały okres wypłacała mu należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych. Wyjaśniła, że na poziomie wewnątrzzakładowym uregulowała kwestię rozliczania należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych. W okresie przed marcem 2013 roku, zgodnie z zmienionym rozdziałem nr VI Regulaminu Wynagradzania pozwanej, powodowi przysługiwały zryczałtowane należności na pokrycie kosztów związanych

z zagraniczną podróżą służbową w wysokości 42 euro, przy czym pracodawca pokrywał również koszty dowozu do i z miejsca pracy. Natomiast począwszy od marca 2013 roku, zgodnie z § 9 ust. 3 Regulaminu Wynagradzania, w ramach wypłacanych świadczeń wyróżniła w sposób wyraźny dwie odrębne kwoty: dietę w wysokości 31,50 euro za dobę oraz zryczałtowany zwrot kosztów noclegu w wysokości 10,50 euro za nocleg. Podała, że powyższy zapis został następnie zmieniony aneksem nr (...) z dnia 17 października 2014 r.

i ostatecznie pozwana wypłacała dietę w wysokości 30 zł i zryczałtowane koszty noclegu

w wysokości 37,50 euro. Pozwana podniosła, że niezależnie od powyższego kierowcy, w tym powód, zawsze zbiorczo otrzymywali podobną kwotę należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych. Jednocześnie wskazała, że niezależnie od wypłacania należności

z tytułu podróży służbowych zawsze zapewniała pracownikowi bezpłatny nocleg

w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 2002 roku oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia

z 2013 roku w specjalnie przystosowanym do tego celu module sypialnym, wyodrębnionym jako część samochodu ciężarowego powierzonego powodowi. Strona pozwana podniosła, że powód wykonywał transporty pojazdami marki M., typu A., które to samochody były fabrycznie wyposażone w szereg udogodnień zapewniających możliwość pełnowartościowego wypoczynku co najmniej w standardzie zbliżonym do wypoczynku

w obiekcie hotelarskim w rozumieniu art. 36 ustawy o usługach turystycznych. Zarzuciła, że powód godził się na odbywanie noclegów w pojeździe i nigdy nie zgłaszał pracodawcy, że chciałby nocować w hotelu, jak również nigdy nie przedstawił żadnych rachunków w tym zakresie, tj. za noclegi spędzone w hotelu. Wskazała przy tym, że powód nie wykazał by bezpłatny nocleg był w jakikolwiek sposób uciążliwy i uniemożliwiał pełny wypoczynek jak również, że dysponuje na terenie Niemiec oraz Holandii bazami, w których kierowcy mogą korzystać z pełnego węzła sanitarnego i dalej, że kierowcy byli wyraźnie zobowiązani, w § 60 obowiązującego od marca 2013 roku Regulaminu Pracy pozwanej, do parkowania pojazdów na odpoczynki (noclegi) na parkingach wyposażonych w zaplecze socjalne, zaś przed tym okresem wymóg taki nie był w sposób wyraźny wskazany przez nią w aktach wewnątrzzakładowych jednak oczekiwała od kierowców zatrzymywania na parkingach zapewniających warunki postoju pojazdów i wypoczynku kierowców w tym także wyposażonych w odpowiednie zaplecze sanitarne. Podała, że powyższe wymogi w połączeniu ze standardem kabin pojazdów umożliwiały powodowi pełnowartościowy wypoczynek. Wskazując dalej na treść art. 21a ustawy o

czasie pracy kierowców i art. 77⁵ § 4 k.p. podała, że zgodnie z powołanym przepisem (art. 77⁵ § 4 k.p.) dieta z tytułu podróży zagranicznej nie może być niższa niż dieta przysługująca pracownikowi z tytułu podróży służbowej zaś w pozostałym zakresie pracodawca ma swobodę ustalania warunków wypłaty należności z tytułu podróży służbowych co obejmuje zarówno swobodę uregulowania kwestii noclegu jak i ryczałtu za nocleg. Podała, że ustawodawca chciał pozostawić pracodawcom swobodę w ustalaniu warunków wypłacania należności z tytułu podróży służbowych w pozostałym zakresie, zaś pozwana skorzystała z uprawnienia wynikającego z treści art. 77⁵ § 3 k.p.

i określiła warunki wypłacania pracownikom należności z tytułu podróży służbowej w Regulaminie Wynagradzania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, podkreślając, że po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały w sprawie II PZP 1/14, w związku ze zmianą linii orzecznictwa, zmieniła zapisy Regulaminu Wynagradzania i wypłaca diety w wysokości 30 zł i zryczałtowane koszty noclegu w wysokości 37,50 EUR. Podała przy tym, że uregulowanie należności z tytułu podróży służbowych w aktach wewnątrzzakładowych jest dopuszczalne i nie sprzeciwia się przepisom prawa w tym rozporządzeniom z 2002 roku i z 2013 roku, nawet jeżeli są one mniej korzystne dla kierowców niż zapisy powyższych rozporządzeń. Wskazując na powyższe zarzuciła, iż żądanie pozwu jest pozbawione jakichkolwiek podstaw prawnych. Niezależnie od powyższego argumentowała, iż zapewniła powodowi, w całym okresie spornym, bezpłatny nocleg podczas zagranicznych podróży służbowych, który umożliwiał mu regenerację sił fizycznych i psychicznych adekwatnie do wykonywania zawodu kierowcy. Podkreśliła, że zapewnienie noclegu nie łączy się

z zapewnieniem pomieszczeń i infrastrukturą podobną do hotelowej (motelowej), gdyż takie obwarowanie nie wynika wprost z brzmienia § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 roku i § 16 ust. 4 rozporządzenia z 2013 roku. Wskazała dalej, że moduły sypialniane w samochodach ciężarowych udostępnione powodowi spełniały wymogi pozwalające zakwalifikować spędzane w nich noclegi jako odpowiadające standardowi w obiektach hotelarskich

w rozumieniu art. 36 ustawy o usługach turystycznych szczególnie przy uwzględnieniu infrastruktury parkingów, na których zatrzymywali się kierowcy. Podała, iż kierowca

w kabinie samochodu miał możliwość przygotowania posiłków i gorących napojów, przechowywania środków spożywczych a przy tym miał zabezpieczoną lodówkę

i klimatyzację co często nie jest oferowane przez niektóre obiekty hotelarskie. Wskazała, iż

w jej ocenie zapewnienie noclegu w odpowiednio wyposażonej kabinie samochodu ciężarowego jest równoznaczne z zapewnieniem bezpłatnego noclegu. Niezależnie od powyższego zarzuciła, że nawet gdyby uznać, że nie zapewniała powodowi bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 roku oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia z 2013 roku to i tak roszczenie powoda należy oddalić jako bezzasadne bowiem celem ryczałtu za nocleg jest zwrot poniesionych przez pracownika kosztów noclegu, w sytuacji kiedy pracownik poniósł jakieś koszty, a jednie nie potrafi udokumentować ich wysokości, lub jest to nieproporcjonalnie utrudnione. Strona pozwana wskazała przy tym, że roszczenie powoda należy zakwalifikować jako nadużycie prawa co stanowi przesłankę do oddalenia powództwa na podstawie art. 8 k.p. i to tym bardziej, że powód traktuje świadczenie z tytułu ryczałtów za noclegi jako dodatkowy składnik wynagrodzenia a nie jako rekompensatę rzeczywiście poniesionych kosztów, zaś od początku zatrudnienia był w pełni świadomy, że będzie spędzać noclegi w kabinach pojazdów, na co się godził. Jednocześnie strona pozwana zakwestionowała załączone do pozwu zestawienie noclegów powoda, jako nierzetelne

i nieodpowiadające faktom. W tym zakresie strona pozwana przykładowo wskazała, iż

w kalendarzu powoda brak jest informacji odnośnie noclegu w dniu 13 listopada 2012 r. podczas, gdy z zestawienia „wyliczenie kwot noclegów za nocleg” wynika, że powód tego dnia spędził nocleg na terytorium Niemiec.

W piśmie procesowym z dnia 5 kwietnia 2016 r. (k. 276), powód, w związku

z przedłożeniem przez pozwanego dokumentacji podróży służbowych, podał iż nie kwestionuje ich treści a jednocześnie rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł

o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 49.969,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 3.165,95 zł od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 907,96 zł od dnia 5 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 2.506,84 zł od dnia 8 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.637,73 zł od dnia 24 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.777,11 zł od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.398,03 zł od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 5.075,61 zł od dnia 18 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.641,73 zł od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.603,30 zł od dnia 2 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 5.320,68 zł od dnia 21 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 4.303,67 zł od dnia 31 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.352,56 zł od dnia 7 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.540,33 zł od dnia 3 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 2.871,62 zł od dnia 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.451,33 zł od dnia 5 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 3.286,04 zł od dnia 9 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- kwoty 1.127,75 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie a jednocześnie na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016r. złożyła wniosek o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według spisu kosztów obejmującego kwotę 27,10 zł tytułem kosztów poniesionych na dojazd pełnomocnika pozwanej na rozprawę w dniu 7 kwietnia 2016 r. oraz kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, uzasadniając to skomplikowanym charakterem sprawy, obszernością materiału dowodowego i wkładem pracy pełnomocnika pozwanej w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.

Jednocześnie w piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2016 r. (k. 312) strona pozwana, w ustosunkowaniu do rozszerzenia żądania pozwu, podniosła zarzut częściowego przedawnienia roszczenia powoda w zakresie o jaki powód rozszerzył powództwo pismem z dnia 5 kwietnia 2016 r., tj. co do kwoty 748 euro, tj. w odniesieniu do podróży służbowych odbytych w następujących okresach:

- od dnia 9 listopada 2012 r. do dnia 5 grudnia 2012 r.,
- od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 20 grudnia 2012 r.,
- od dnia 3 stycznia 2013 r. do dnia 24 stycznia 2013 r.,
- od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 8 lutego 2013 r.,
- od dnia 16 lutego 2013 r. do dnia 1 marca 2013 r.,

- od dnia 5 marca 2013 r. do dnia 14 marca 2013 r.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie, przy czym w piśmie procesowym z dnia 16 lutego 2017r. (k. 423) strona pozwana wskazała, iż w wyroku z dnia 24 listopada 2016r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 11/15 uznał za niekonstytucyjne przepisy będące podstawą prawną roszczeń pozwu, co przemawia za oddaleniem powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Spółka (...) sp. z o.o. w B., na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców, prowadziła działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego towarów.

W trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., na podstawie uchwał podjętych w dniu 31 marca 2016 r. przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowego i (...) Sp. z o.o. oraz Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o., doszło do połączenia spółki (...) sp. z o.o. w B. i Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowego i (...) sp. z o.o., w wyniku którego spółka - Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowe i (...) sp. z o.o. przejęła majątek spółki (...) Sp. z o.o. w B..

Jednocześnie doszło do zmiany nazwy spółki na (...) sp. z o.o. w S..

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców, prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego towarów, sprzedaży detalicznej paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw oraz usług związanych z przeprowadzkami a także magazynowaniem i przechowywaniem towarów.

Dowód: - odpis z (...) sp. z o.o. w B., k. 9-12, 108 – 111,

- odpis z (...) sp. z o.o. w S., k. 335 – 336,

- zeznania świadka K. G. k. 305-308

- zeznania świadka I. B., k. 349-351

Powód D. K. był zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w B., po raz pierwszy, w okresie od 25 stycznia 2007 r. do 15 marca 2012 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym.

Powód został ponownie zatrudniony w ww. spółce na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 9 listopada 2012 r., na okres próbny od 9 listopada 2012 r. do 6 lutego 2013r., a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 7 lutego 2013 r. na czas określony od 7 lutego 2013 r. do 6 lutego 2014 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym, za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.500,00 zł brutto, premią do 40 % premii zgodnie z Regulaminem oraz dodatkami i ryczałtami zgodnie z Regulaminem Wynagradzania.

W dniu 9 listopada 2012 r. pracodawca na piśmie poinformował pracownika o przyjętym systemie czasu pracy, obowiązującej dobowej i tygodniowej normie czasu pracy, miejscu i częstotliwości wypłaty wynagrodzenia za pracę, wymiarze urlopu wypoczynkowego, długości okresu wypowiedzenia umowy o pracę oraz dyscyplinie pracy.

Na podstawie porozumienia zmieniającego z dnia 15 lutego 2013 r. strony ustaliły, że począwszy od 1 marca 2013 r. powód zostanie zatrudniony na czas nieokreślony za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.600,00 zł brutto (w tym ryczałt za pracę w porze nocnej w kwocie 100,00 zł oraz ryczałt za dyżur w kwocie 300,00 zł brutto), wraz z ryczałtem za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 300,00 zł brutto, dodatkiem do wynagrodzenia miesięcznego – zgodnie z Regulaminem Wynagradzania oraz premią uznaniową do + 40 % zgodnie z § 8 Regulaminu Wynagradzania.

Porozumieniem zmieniającym z dnia 1 listopada 2014 r., zawartym w związku z wejściem w życie Regulaminu Wynagradzania – aneksu nr (...) do Regulaminu Wynagradzania z dnia 1 marca 2013 r., strony zmieniły dotychczasowe warunki pracy i płacy, ustalając w § 1, że z tytułu podróży służbowej pracownikowi przysługiwać będzie:

- a) dieta, w wysokości 30 zł – zarówno za dobę podróży służbowej na obszarze kraju jak i poza granicami kraju;
- b) ryczałt za nocleg;
- c) zwrot kosztów przejazdu;
- d) zwrot innych niezbędnych wydatków uznanych przez pracodawcę.

Nadto, w ust. 4 § 1 strony ustaliły, że w zależności od możliwości organizacyjnych i lokalizacyjnych pracodawcy, pracodawca może zapewnić pracownikowi bezpłatny nocleg w trakcie podróży służbowej, w tym w szczególności poza granicami kraju. Taki nocleg może mieć w szczególności miejsce w bazie samochodowej pracodawcy znajdującej się na terytorium danego kraju, ewentualnie w innym miejscu wskazanym przez pracodawcę w zależności od miejsca, w którym znajduje się pracownik podczas podróży służbowej. Decyzja co do wyboru miejsca noclegu oferowanego pracownikowi należy do pracodawcy. W przypadku zapewnienia bezpłatnego noclegu przez pracodawcę, pracownikowi nie przysługuje ryczałt za nocleg w podróży służbowej, także wówczas gdy, pracownik z własnej woli nie skorzysta z bezpłatnego noclegu zapewnionego przez pracodawcę.

Kolejno, w ust. 5 § 1 strony przyjęły, że ryczałt za nocleg w podróży służbowej poza granicami kraju będzie wynosił 37,50 euro za nocleg, natomiast ryczałt za nocleg w podróży służbowej w kraju 150 % diety, o której mowa w ust. 2 powyżej za nocleg. Niezależnie od powyższego ryczałtu za nocleg pracownik mógł skorzystać z miejsca do spania w samochodzie ciężarowym albo wybrać nocleg w innym miejscu na swój koszt.

Ryczałt za nocleg nie przysługiwał w przypadku, gdy pracodawca zapewnił pracownikowi bezpłatny nocleg w bazie samochodowej pracodawcy lub w innym miejscu (ust. 6 § 1).

Umowa o pracę między stronami została rozwiązana w dniu 31 maja 2015 r. na mocy oświadczenia powoda o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. W związku z rozwiązaniem umowy o pracę powód odmówił przedłożenia pracodawcy karty kierowcy w celu odczytu danych, co było istotne dla rozliczenia jego czasu pracy.

Dowód: - umowa o pracę z 9.11.2012 r., w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę z 7.02.2013 r., k. 138 oraz w aktach osobowych powoda,

- pismo z 9.11.2012 r., w aktach osobowych powoda,

- porozumienie zmieniające z 7.02.2013 r., k. 133 oraz w aktach osobowych powoda,

- porozumienie zmieniające z 1.11.2014 r., k. 134-135 oraz w aktach osobowych powoda,
- oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem okresu wypowiedzenia, k. 153 oraz w aktach osobowych powoda,
- świadectwo pracy, k. 13 – 14, 119v. – 120 oraz w aktach osobowych powoda
- protokół z 29.05.2015r., k. 157
- zeznania świadka K. G. k. 305-308
- zeznania świadka I. B., k. 349-351
- przesłuchanie powoda, k. 349-351
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Powód był kierowcą z długoletnim doświadczeniem, począwszy od 2005 roku pracował w 4 firmach transportowych:

- w okresie od 22 marca 2003 r. do 15 stycznia 2005 r. w firmie (...) w L.,
- w okresie od 1 lutego 2005 r. do 30 kwietnia 2006 r. w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.,
- w okresie od 24 maja 2006 r. do 30 listopada 2006 r. w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.,
- w okresie od 19 marca 2012 r. do 31 października 2012 r. w (...) Sp. z .o.o. z siedzibą w L..

Powód posiadał międzynarodowe uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi według kategorii B, C, BE, CE oraz cysternami a także zaświadczenie (...) na transport towarów niebezpiecznych.

Dowód: - świadectwa pracy, k. 120v.-122v. oraz w aktach osobowych powoda

- zaświadczenie (...), k. 118
- prawo jazdy, k. 117 oraz w aktach osobowych powoda
- świadectwo kwalifikacji, k. 154
- przesłuchanie powoda, k. 349-351

W dniu podjęcia pracy u strony pozwanej powód został m.in. poinformowany o przepisach z zakresu czasu pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowie oraz zapoznany z zakresem czynności i obowiązków kierowcy, z instrukcją dla liderów odnośnie przewozu drogowego towarów a także z instrukcją pisemną zgodną z (...).

Nadto, w chwili zatrudnienia, powód zapoznał się z obowiązującym w zakładzie pracy Regulaminem Pracy, a także z warunkami pracy, zakresem obowiązków na jego stanowisku oraz ustaleniami w zakresie porządku pracy.

Powód wiedział jak zostały ukształtowane jego warunki zatrudnienia, w szczególności miał pełną świadomość, że noclegi będzie spędzał w kabinie pojazdu.

Dowód: - oświadczenia, w aktach osobowych powoda,

- zeznania świadka I. B., k. 349-351

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

W okresie zatrudnienia powód wykonywał czynności kierowcy w transporcie międzynarodowym, głównie na terenie Danii, Niemiec, Francji, Belgii, Holandii, Hiszpanii i Czech, przy czym o wyborze trasy każdorazowo decydował kontrahent pracodawcy przedkładając stosowną umowę zlecenia.

W czasie podróży powód nocował w kabinie samochodu ciężarowego przekazanego mu przez pracodawcę do wykonywania obowiązków służbowych. W związku z wykorzystywaniem przez powoda kabiny do nocowania, powód nie ponosił żadnych kosztów ani opłat. Powód nigdy nie korzystał z noclegu w motelu lub w hotelu bądź w jakimkolwiek miejscu o podobnym przeznaczeniu i nigdy nie przedstawiał pracodawcy rachunku za tego typu usługi.

W okresie zatrudnienia powód poruszał się ciągnikiem siodłowym z naczepą marki M. (...) typu M., który zatrudniający go pracodawca nabył na wyposażenie od (...) Sp. z o.o. – (...) we W.. Pojazd miał możliwie najwyższy standard, został wyposażony m.in. w czujniki odległościowe, czujnik deszczu i oświetlenia, system jakości powietrza, webasto - ogrzewanie postojowe zabezpieczone filtrem węglowym i pyłkowym, osobną klimatyzację postojową oraz oddzielną w czasie jazdy. (...) ogrzewania postojowego działał przy tym przy wyłączonym silniku, natomiast ogrzewał pomieszczenie kabiny na zasadzie spalania oleju napędowego. Podobnie klimatyzacja postojowa działała przy wyłączonym silniku.

Układ klimatyzacji utrzymywał czynnik schładzania przez okres 6 godzin, pod warunkiem, że klimatyzacja została uprzednio naładowana przez taką samą ilość czasu.

Kabina kierowcy mierzyła 1,92 m wysokości. Samochód został wyposażony w dwie pełnowymiarowe i homologowane leżanki o długości 2,2 m oraz szerokości dolna – 61 cm, górna – 72 cm z regulowanymi zagłówkami, dopasowanymi indywidualnie stelażem oraz wysokogatunkowym materacem. Nadto, wśród elementów wyposażenia znajdowała się lodówka, o pojemności 30 litrów, schowki na dokumenty nad przednią szybą oraz schowki na rzeczy osobiste kierowcy pod dolną leżanką a także schowki na zewnątrz samochodu.

Fotel kierowcy był regulowany i zawierał liczne możliwości ustawień, nie wyłączając klimatyzacji i ogrzewania siedziska. Kokpit kierowcy zawierał wiele praktycznych elementów, w tym podświetlany panel obsługowy, zaś sama kabina posiadała dodatkowe wyciszenie.

Wnętrze kabiny pojazdu zostało tak zaprojektowane, aby umożliwić kierowcy jak największy komfort i swobodę ruchu zarówno w trakcie pracy jak i w czasie wypoczynku oraz bezpieczeństwo jazdy.

Pracodawca powoda do 2008 roku zamawiał samochody na rynku niemieckim, które co do zasady były o 25 % droższe aniżeli pojazdy dostępne i oferowane na rynku krajowym. Celem nadrzędnym było bowiem bezpieczeństwo i wygoda kierowcy. Z tego powodu po 4 latach użytkowania samochodów przez kierowców pojazdy były wymieniane na nowe (zgodnie z warunkami umowy leasingu).

Pracodawca nie zapewniał pracownikom pościeli, dlatego powód musiał się zabezpieczyć się w nią we własnym zakresie.

Dowód: - kopie kart kalendarza powoda, k. 15-36

- zamówienia/umowy kupna sprzedaży, k. 160, 165

- zestawienie wyposażenia, k. 161-162, 166-167

- dokumentacja techniczna i zdjęciowa, k. 170-174
- zeznania świadka W. Ś., k. 305-308
- zeznania świadka I. B., k. 349-351
- przesłuchanie powoda, k. 349-351
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Powód przebywał w podróży służbowej zazwyczaj przez okres około 21 – 25 dni, po którym następowało zazwyczaj 7 dni odpoczynku. Powód poruszał się w obsadzie jednoosobowej.

Strona pozwana posiada bazy na terenie Niemiec i Holandii m.in. w A., przy czym każda z nich jest wyposażona w odpowiednie zaplecze socjalne.

Także na terenie Niemiec i we Francji istnieją liczne parkingi z rozbudowanym zapleczem socjalnym i dostępem do węzła sanitarnego.

Wybór parkingu należał do kierowcy, przy czym w przypadku poniesienia przez pracownika opłat za parking pracodawca zwracał mu poniesione koszty.

W czasie podróży służbowych powód zatrzymywał się na bazach a najczęściej na bezpłatnych parkingach, przy czym u strony pozwanej obowiązywała instrukcja dotycząca zasad parkowania, zgodnie z którą kierowcy mieli obowiązek zapewnić bezpieczny postój pojazdu, tj. parkować w miejscach strzeżonych, w pobliżu stacji benzynowych, w szczególności w regionach, w których zagrożenie kradzieżą było wyższe.

Pracownicy mieli także możliwość skorzystania z prysznicy i stołówki w firmach rozładunkowych, z którymi współpracowała strona pozwana.

Dowód: - instrukcja dla kierowcy k. 140 verte,

- zeznania świadka I. B., k. 349-351
- przesłuchanie powoda, k. 349-351
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Zgodnie z rozdziałem VI Regulaminu Wynagradzania obowiązującego u strony pozwanej do końca lutego 2013 roku, zmienionym aneksem nr (...) z dnia 10 lutego 2006r., kierowcom w transporcie międzynarodowym wykonującym zadania poza granicami kraju, przysługiwały należności zryczałtowane na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w wysokości 40 euro za dobę.

Jednocześnie ustalono, że kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługuje ryczałt za nocleg w związku z wyposażeniem samochodów w miejsce do spania.

Aneksem nr (...) do Regulaminu Wynagradzania, który wszedł w życie z dniem 1 czerwca 2007r. pracodawca podwyższył kwotę należności zryczałtowanych na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową do wysokości 42 euro za dobę.

Stawka 42 euro była jednakowa bez względu na kraj podróży.

Zryczałtowane koszty podróży służbowej obejmowały, w praktyce, należności z tytułu wyżywienia i kosztów noclegu.

Dowód: - Regulamin Wynagradzania, k. 191 – 192,

- aneks nr (...) z 10.02.2006 r., k. 193,
- aneks nr (...) z 15.05.2007 r., k. 193 verte,
- zeznania świadka K. G. k. 305-308
- zeznania świadka I. B., k. 349-351
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Począwszy od 1 marca 2013 roku wszedł w życie nowy Regulamin Wynagradzania, który w § 9 ust. 3 statuował, że kierowcom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju przysługują:

- diety na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, w wysokości 31,50 Euro za dobę podróży,
- zwrot kosztów przejazdu na zasadach i w wysokości określonej ww. rozporządzeniu,
- zwrot kosztów noclegu na zasadach określonych w ww. rozporządzeniu, z tym zastrzeżeniem, że zwrot ten następuje jedynie w formie ryczałtu w wysokości 10,50 Euro za nocleg, jeśli pracownik nie ma zapewnionego bezpłatnego noclegu.

Nadto ustalono, że rozliczenie kosztów podróży służbowej dokonywane jest do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego rozliczenie dotyczy, przy czym jeżeli dzień rozliczenia jest dniem wolnym od pracy rozliczenia dokonuje się w dniu poprzednim.
(§ 9 ust. 5 Regulaminu Wynagradzania)

Aneks nr (...) z dnia 17 października 2014 r. do Regulaminu Wynagradzania, pracodawca ustalił, że kierowcy będą otrzymywać ryczałt za nocleg w podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości 37,50 Euro za nocleg. Jednocześnie ustalono, że ryczałt za nocleg nie przysługuje w przypadku, gdy pracodawca zapewni pracownikowi bezpłatny nocleg w bazie samochodowej pracodawcy lub w innym miejscu.

Regulaminy Wynagradzania podobnie jak i każda zmiana Regulaminu Wynagradzania była obwieszczana na tablicy ogłoszeń.

Dowód: - Regulamin Wynagradzania z 1.03.2013r., k. 196 – 199,

- Aneks nr (...) z 17.10.2014 r., k. 200 – 201
- zeznania świadka K. G. k. 305-308
- zeznania świadka I. B., k. 349-351
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Rozliczenia kosztów podróży służbowych, noclegów i kosztów przejazdu następowały bezpośrednio po jej zakończeniu, zgodnie z obowiązującym Regulaminem Wynagradzania.

Rozliczeniem czasu pracy na podstawie zapisów z karty kierowcy (tzw. raport lokalizacji) oraz wyliczaniem należnych diet i ryczałtów za noclegi zajmowała się M. C..

Kierowcy, w tym powód wypełniali karty drogowe, w których oznaczali datę

i godzinę wprowadzenia danych, rozpoczęcia i zakończenia podróży, kraj pobytu, numer rejestracyjny pojazdu a także stan licznika kilometrów.

Na podstawie przedłożonych zapisów z kart kierowcy (tzw. raportów lokalizacji) ustalano doby pobytu kierowcy za granicą a następnie przy zastosowaniu przyjętej stawki ustalane były i wypłacane kierowcom, w tym powodowi, zryczałtowane należności tytułem zwrotu kosztów podróży, a także ryczałty za noclegi.

W związku z podróżami służbowymi pracodawca wypłacał kierowcom zaliczki na podróże służbowe a także zwracał opłaty na podstawie przedłożonego przez pracownika rachunku. Miała przy tym miejsce sytuacja, że powód otrzymał zwrot opłaty za postój na parkingu pomimo, że nie posiadał rachunku. Należność została mu wówczas wypłacona jedynie na podstawie sporządzonego przez niego oświadczenia o poniesieniu kosztu.

Powód akceptował warunki zatrudnienia i wynagrodzenia obowiązujące u strony pozwanej i nigdy ich nie kwestionował. Powód nigdy, w okresie zatrudnienia, nie wnosił żadnych uwag co do sposobu naliczania wypłacanych mu należności z tytułu ryczałtów za noclegi.

Pracodawca wypłacił powodowi wszystkie należności z tytułu zryczałtowanych kosztów podróży służbowych oraz z tytułu ryczałtów za noclegi według obowiązujących u niego, w tym zakresie, przepisów wewnętrznych.

Dowód: - raport lokalizacji, k. 203-209

- potwierdzenia wykonania przelewów, k. 359 – 381, k. 388 – 406

- kartoteka wynagrodzeń, k. 383 – 387

- zeznania świadka K. G. k. 305-308

- zeznania świadka I. B., k. 349-351

- przesłuchanie powoda, k. 349-351

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej P. W. k. 429 i 431

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości.

Powód D. K., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 49.969,14 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot i terminów płatności, tytułem ryczałtów za noclegi za okres od listopada 2012 roku do maja 2014 roku.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach, w tym w szczególności na dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda, świadectwach pracy powoda, odpisie z (...) sp.

z o.o. w B., odpisie z (...) sp. z o.o. w S., zapisach

z kalendarza powoda, dokumentacji zamówienia (kupna) samochodu i dokumentacji techniczno - zdjęciowej pojazdów wraz z zestawieniem wyposażenia, Regulaminach Wynagradzania wraz z aneksami, raporcie lokalizacji, potwierdzeniach wykonania przelewów i kartotece wynagrodzeń powoda bowiem żadna ze stron postępowania skutecznie nie podważyła ich prawdziwości i wiarygodności.

Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków K. G., W. Ś.

i I. B. oraz na dowodzie z przesłuchania stron.

Sąd w całości dał przy tym wiarę zeznaniom świadka K. G. jako spójnym i logicznym, w szczególności w zakresie w jakim świadek potwierdziła, że do dnia

1 marca 2013 r. pracodawca wypłacał powodowi zryczałtowane należności na pokrycie kosztów związanych z zagraniczną podróżą służbową w wysokości 42 euro, która to kwota począwszy od 1 marca 2013 r., w związku ze zmianą Regulaminu Wynagradzania, została rozdzielona na dwie odrębne kwoty tj. na dietę w wysokości 31,50 euro oraz zwrot kosztów noclegu w wysokości 10,50 euro, przy czym nie zmienił się cel świadczenia, które w dalszym ciągu miało pokryć koszty podróży powoda. Co istotniejsze z zeznań świadka wynika, że powód nigdy nie kwestionował kwoty wypłacanych mu należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych, a w związku z noclegiem w kabinie nie ponosił żadnych kosztów

i opłat. Uzupelnieniem powyższych zeznań okazały się zeznania świadka I. B., która rzeczowo i logicznie wskazała, że powód nie tylko nie wnosił zastrzeżeń co do kwoty należności, które otrzymywał na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową ale również nie kwestionował zasad pracy obowiązujących u strony pozwanej, w szczególności noclegu w kabinie pojazdu. Świadek wskazała przy tym, że znajdujące się na wyposażeniu strony pozwanej samochodu ciężarowe miały możliwie najwyższy standard zapewniający kierowcom odpowiedni wypoczynek i bezpieczeństwo jak również, że pojazdy zgodnie

z warunkami umowy leasingu były cyklicznie, zazwyczaj po 4 latach, wymieniane na nowe i dostosowywane do obowiązujących standardów. Zeznania świadka I. B.

w zakresie standardu wyposażenia samochodu, którymi pracę wykonywali zatrudnieni

w spółce kierowcy w tym powód, znajdowały zresztą potwierdzenie w zeznaniach świadka W. Ś. oraz w dokumentacji techniczno – zdjęciowej wraz z zestawieniem wyposażenia pojazdów będących w użytku u pracodawcy powoda. W oparciu o zeznania świadka I. B., Sąd ustalił również, że powoda podobnie jak innych kierowców, obowiązywała treść instrukcji dotyczącej parkowania w podróży służbowej, w szczególności w miejscach położonych w niedalekiej odległości od stacji benzynowych i węzłów sanitarnych. Sąd nie dopatrywał się okoliczności pozwalających odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez ww. świadka tym bardziej, iż znajdowały one potwierdzenie

w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podobnie ocenić należało zeznania złożone przez świadka W. Ś. – który pomimo, że nie był pracownikiem strony pozwanej posiadał niewątpliwie największą wiedzę dotyczącą wyposażenia samochodów, którymi poruszał się powód w zagranicznych podróżach służbowych, gdyż uczestniczył w czynnościach sprzedaży pojazdów na rzecz zatrudniającej powoda spółki. Co istotniejsze świadek szczegółowo opisał standard wyposażenia pojazdów stosowanych przez pracodawcę powoda w tym wyposażenie kabiny kierowcy wskazując przy tym, że wyższy standard wyposażenia samochodów zapewniał kierowcom odpowiedni komfort podróży

i wypoczynku. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w tym zakresie, gdyż – jak zeznał świadek - nocował on w kabinie takiego pojazdu jeżdżąc na pokazy samochodów.

Sąd oparł się również na zeznaniach złożonych przez przesłuchiwanego w charakterze strony pozwanej P. W., ponieważ jego zeznania pozostawały kompatybilne

z zeznaniami świadków i dowodami z dokumentów zgromadzonymi w toku niniejszego postępowania. W szczególności ww. potwierdził, że powodowi zostały wypłacone wszystkie należności z tytułu podróży służbowych w postaci należności zryczałtowanych a następnie

w postaci ryczałtów za noclegi w wysokości 10,50 Euro a następnie 37,50 Euro.

Zeznania złożone przez powoda Sąd potraktował z dużą ostrożnością i obdarzył je wiarygodnością w tej części, w której pozostawały one zgodne z zeznaniami świadków

i znajdowały potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że w złożonych zeznaniach powód wprost przyznał, że należności z tytułu podróży traktował jak dodatkowy dochód jak również, że podał on, że w pewnym momencie stawka ryczałtu za nocleg wynosiła 37,50 Euro.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości należnego powodowi ryczałtu za nocleg, jako zbędny dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania. Oddaleniu podlegały również wnioski dowodowe

strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu hotelarstwa i motoryzacji, które w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji techniczno-zdjęciowej pojazdu, którym poruszał się powód i zeznań świadków, pozostawały bezprzedmiotowe w tym również wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016r.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż w niniejszej sprawie bezspornym pozostawał zarówno fakt zatrudnienia powoda u poprzednika prawnego strony pozwanej w okresie od dnia 9 listopada 2012 r. do dnia 31 maja 2015 r. na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym jak i fakt, iż w okresie zatrudnienia powód odbył trasy zgodnie z złożoną przez pozwaną dokumentacją i w czasie tych podróży, na terenie poszczególnych państw, przebywał przez ilość dób podaną w tej dokumentacji - czego powód nie kwestionował wskazując na powyższe w piśmie z dnia 5 kwietnia 2016 r. (k. 276). Nadto bezspornym pomiędzy stronami postępowania pozostawał fakt, iż w trakcie powyższych wyjazdów służbowych powód odbywał nocleg w kabinie pojazdu pracodawcy.

Powód zarzucił jednak, iż zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej, do końca lutego 2013 roku, Regulaminem Wynagradzania, kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługiwał ryczałt za nocleg w związku z wyposażeniem samochodów w miejsce do spania, zaś począwszy od 1 marca 2013 r. strona pozwana wypłacała mu jedynie 10,50 euro tytułem ryczałtu za każdy pełny nocleg w podróży służbowej, która to kwota została odjęta od żądania niniejszego pozwu.

Co istotniejsze żądanie pozwu powód oparł na twierdzeniu, iż zapewnienie pracownikowi – kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania

w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów za nocleg na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy, powołując się w tym zakresie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014r. w sprawie sygn. akt II PZP 1/14.

Uwzględniając powyższe okoliczności podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia o ryczałty za noclegi jest przepis art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. z 2012r., poz. 1155 ze zm.), zgodnie z którym kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p.

Powołany przepis odsyłając wprost do treści regulacji art. 77⁵ § 3-5 k.p. zobowiązuje zatem do stosowania regulacji § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej

z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013r, poz. 167); zwane dalej rozporządzeniem z 2013 roku a poprzednio regulacji § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r.

w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. z 2002r., Nr 236, poz. 1991 ze zm.); zwane dalej rozporządzeniem z 2002 roku.

Zgodnie przy tym z § 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 2013 roku za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia a w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Analogicznej treści uregulowanie zawierał przy tym § 9 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia z 2002 roku.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że zgodnie z art. 77⁵ § 1 k.p., pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Jak wynika dalej z treści art. 77⁵ § 2 k.p. minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, przy czym rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju – walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Na podstawie w/w upoważnienia wydane zostały oba ww. rozporządzenia.

Należy jednak także wskazać, że u innych pracodawców niż objęci treścią regulacji art. 77⁵ § 2 k.p. i odpowiednio ww. rozporządzeniami mogą obowiązywać inne należności

z tytułu podróży służbowej, co wynika wprost z treści regulacji art. 77⁵ § 3 k.p., a które mogą być ustalone w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania, przy czym wobec treści art. 77⁵ § 4 k.p. stawka diety zagranicznej (tylko i wyłącznie jak wynika z powołanego przepisu) ustalona przez pracodawcę w walucie obcej musi stanowić co najmniej równowartość diety za dobę krajowej podróży służbowej.

Co istotniejsze przepisy rozporządzenia mają zastosowanie jedynie w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierała postanowień, o których mowa w § 3 (art. 77⁵ § 5 k.p.).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż ani strona pozwana, ani jej poprzednik prawny (pracodawca powoda) nie są pracodawcami, o których stanowi art. 77⁵ § 2 kp, a więc przepisy rozporządzenia z 2002 roku i z 2013 roku znajdowałyby ewentualnie zastosowanie tylko wtedy, gdyby - jak stanowi § 5 powołanego artykułu - układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierały postanowień, o których mowa w § 3. Tylko wówczas pracownikowi przysługiwałyby ewentualnie należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w art. 77⁵ § 2 k.p.

Należy jednak wyraźnie podkreślić, że warunki i specyfika podróży służbowych pracowników objętych dyspozycją art. 77⁵ § 2 k.p. są nieporównywalne z warunkami i specyfiką przebywania w podróży kierowcy w transporcie międzynarodowym, w której nierzadko pojawiają się trudności z zapewnieniem pracownikowi warunków hotelowych lub też możliwość taka w ogóle nie istnieje. Co do zasady bowiem obecna infrastruktura nie jest przystosowana do tego, ażeby pracodawca mógł zabezpieczyć odpowiednie warunki noclegowe pracownika w hotelu, gdyż obowiązują liczne ograniczenia w ruchu ciągników siodłowych, tzw. TIR-ów, w tym przede wszystkim zakaz wyjazdu tego typu samochodów do centrum miast, w których znajdują się miejsca noclegowe.

Co istotniejsze w niniejszej sprawie pracodawca powoda uregulował wyczerpująco kwestie dotyczące przysługujących mu należności z tytułu podróży służbowych w aktach wewnętrznych, w związku z czym powodowi nie przysługuje

uprawnienie do żądania zasądzenia ww. kosztów w oparciu o art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i przepisy rozporządzeń z 2002 roku i 2013 roku.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika bowiem, że pracodawca powoda w regulacjach wewnętrznych, tj. w Regulaminach Wynagradzania i aneksach do nich a także w umowach o pracę powoda i porozumieniach zmieniających ustalił zasady wypłacania mu należności z tytułu podróży służbowych.

Co istotniejsze, jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, należności te zostały powodowi zgodnie z powołanymi przepisami wypłacone, co w części przyznał sam powód w uzasadnieniu żądania pozwu.

Rozstrzygając o zasadności powództwa, Sąd uwzględnił także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., w sprawie o sygn. akt K 11/15, w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej

z tytułu podróży służbowej w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Nadto Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016r., zdaniem Sądu, przesądza o braku zasadności roszczenia powoda o zapłatę ryczałtów za noclegi skoro dotyczy on przepisów, na podstawie których powód oparł żądanie pozwu w niniejszej sprawie, a które uznane zostały za niezgodne z Konstytucją.

W konsekwencji w/w wyroku przepis art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p., w związku z przepisami rozporządzenia z 2002 roku i rozporządzenia z 2013 roku nie mogą stanowić podstawy do zasądzenia kierowcy zawodowemu (wykonującemu przewozy w transporcie międzynarodowym), w tym powodowi, zwrotu kosztów noclegu w zagranicznych podróżach służbowych.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 listopada 2016r., który to pogląd Sąd w pełni popiera, uznanie przez ustawodawcę, że przepis art. 77⁵ § 3-5k.p. i wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 77⁵ § 2 k.p. rozporządzenie z 2002 roku i rozporządzenie z 2013 roku mają mieć zastosowanie do każdego wykonywanego przez kierowcę przewozu w transporcie jest sprzeczne z ratio legis tych przepisów. Ustawodawca odsyłając w treści art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców do zasad ustanowionych w treści art. 77⁵ § 3-5 k.p. a następnie do wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. rozporządzeń z 2002 roku i z 2013 roku nie uwzględnił bowiem odmienności i charakteru pracy kierowcy w transporcie międzynarodowym, co w sposób szczególny ujawnia się przy wykładni pojęcia bezpłatnego noclegu, do którego nawiązują oba ww. rozporządzenia.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że sama ustawa o czasie pracy kierowców, w art. 14 zd. II, dopuszcza możliwość zabezpieczenia kierowcy, przez pracodawcę, odpowiedniego miejsca do spania w kabinie kierowcy. Z treści powołanego przepisu wynika bowiem, że dobowy odpoczynek, z wyłączeniem odpoczynku kierowców o których mowa w rozdziale 4a, może być wykorzystany w pojeździe jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.

Powołany przepis jest przy tym zgodny z art. 8 ust. 2 i 8 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, który stanowi, że w każdym 24 godzinnym okresie po upływie poprzedniego dziennego okresu odpoczynku lub tygodniowego okresu odpoczynku kierowca musi wykorzystać kolejny dzienny okres odpoczynku. Jeżeli kierowca dokona takiego wyboru, dzienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.

Należy zauważyć, że niewątpliwie obowiązujące przepisy w żadnym zakresie nie precyzują, że zapewnienie bezpłatnego noclegu ma odpowiadać standardowi noclegu w hotelach czy miejscach o podobnym przeznaczeniu np. motelach. Jak słusznie wskazała strona pozwana noclegiem w rozumieniu obowiązujących przepisów będzie również zapewnienie miejsca w wieloosobowej sali schroniska, w domu wczasowym a nawet na polu biwakowym.

Tym samym niewątpliwie pracodawca powoda miał prawo, interpretując powołane przepisy, zabezpieczyć powodowi odpowiedni wypoczynek w kabinie kierowcy, i to zwłaszcza w sytuacji, gdy uwzględnia się specyfikę pracy powoda i innych kierowców, którzy niejednokrotnie, z przyczyn logistycznych, nie mieli możliwości skorzystania z noclegu w hotelu.

W rozpoznawanej sprawie powód jako kierowca w transporcie międzynarodowym miał do dyspozycji ciągnik siodłowy marki M. (...). Jak wynika przy tym

z ustaleń Sądu powód miał możliwość noclegu w kabinie o odpowiednim standardzie, która gwarantowała nie tylko wygodę ale bezpieczeństwo. Wśród elementów wyposażenia znajdowały się dwie leżanki, lodówka a także liczne schowki na rzeczy osobiste kierowcy. Pojazd był wyposażony w klimatyzację i ogrzewanie w tym postojowe. Sąd uwzględnił

w tym zakresie także okoliczność, że jak wynika z zeznań świadków W. Ś.

a także I. B. pracodawca powoda inwestował wysokie kwoty w samochody ciężarowe, mając na uwadze przede wszystkim bezpieczeństwo i wygodę kierowców. Pojazdy, które pozostawały na jego wyposażeniu miały możliwie jak najwyższy standard

i gwarantowały odpowiednią jakość podróży oraz wypoczynku. Również w tym zakresie powód nigdy nie kwestionował, w tym zwłaszcza w okresie zatrudnienia, że warunki

w kabinie uniemożliwiały mu właściwy odpoczynek. Co ważne powód miał świadomość, że będzie spędzał nocleg w kabinie samochodu, w czasie jego postoju na parkingu. Powód godził się na takie warunki zatrudnienia i nigdy nie zgłaszał pracodawcy z tego tytułu żadnych roszczeń, w szczególności nie zgłaszał potrzeby spędzania noclegu w innych warunkach aniżeli w pojeździe np. w hotelu. Z całą stanowczością powyższe wynika również z okoliczności, że przed podjęciem zatrudnienia powód pracował w czterech innych firmach transportowych, co uzasadnia przyjęcie, że znał specyfikę pracy na stanowisku kierowcy. Niezależnie od powyższego, Sąd uwzględnił również okoliczność, że powód był zatrudniony u strony pozwanej w dwóch okresach, co pozwala na uznanie, że akceptował przyjęte u niej zasady, gdyż w przeciwnym razie nie podejmowałby ponownie zatrudnienia w 2012 roku.

Nadto niezależnie od faktu zabezpieczenia powodowi możliwości bezpłatnego noclegu pracodawca w wewnętrznych przepisach przyznał powodowi prawo do określonych świadczeń z tytułu zagranicznych podróży służbowych, do czego miał pełne prawo, w ramach swobodnej decyzji pracodawcy.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2012 r., w sprawie

o sygn. akt II PK 230/11, jeżeli pracodawca nie należy do kategorii podmiotów publicznej (państwowej lub samorządowej) sfery budżetowej, warunki wypłacania jego pracownikom należności z tytułu podróży służbowej zasadniczo powinny być określone w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, z tym że określenie ich w umowie o pracę może nastąpić tylko wtedy, gdy pracodawca nie jest objęty układem

zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania (art. 77⁵ § 3 k.p.). Odmierna regulacja dotycząca pracodawców niebędących państwowymi lub samorządowymi jednostkami sfery budżetowej oznacza, że mogą oni uregulować należności pracowników na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zarówno

w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracowników od tego, jaki wynika z odpowiedniego rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy. Od zasady, że pracodawca spoza kręgu podmiotów publicznej sfery budżetowej może przy kształtowaniu

(w regulaminie wynagradzania) lub współkształtowaniu (w układzie zbiorowym pracy, w umowie o pracę) należności z tytułu podróży służbowych nie kierować się regulacjami rozporządzenia ministra właściwego do spraw pracy i w związku z tym może wprowadzać rozwiązania zarówno korzystniejsze, jak i mniej korzystne dla pracowników, przewidziany jest wyłącznie jeden wyjątek. Mianowicie, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika publicznej sfery budżetowej w stosownym rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy (art. 77⁵ § 4 k.p.). Oznacza to zatem, że należności z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (w szczególności diety) przyjęte u prywatnego pracodawcy nie mogą być niższe niż ustalone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy (opubl. LEX nr 1216860).

W pozostałym zakresie zatem pracodawca ma prawo decydować o tym jakie poza dietą i w jakiej wysokości należności przyzna kierowcy, co dotyczy również ryczałtów za noclegi.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, że jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o Regulamin Wynagradzania, powodowi przysługiwały zryczałtowane należności na pokrycie kosztów związanych

z podróżą służbową w wysokości 42 euro na dobę – bez względu na kraj pobytu, przy czym kwota ta obejmowała, jak wynika z zeznań świadków, zarówno koszty związane

z noclegiem jak i z wyżywieniem. Następnie, tj. począwszy od 1 marca 2013 r., w związku ze zmianą Regulaminu Wynagradzania, powód otrzymywał w dalszym ciągu kwotę 42 euro, na którą składała się kwota 31,50 euro tytułem diety oraz kwota 10,50 euro tytułem ryczałtu za nocleg, przy czym ostatecznie strona pozwana w Regulaminie Wynagradzania uszczegółowionym aneksem z dnia 17 października 2014 r. wprowadziła regulacje na mocy których wypłacała dietę w wysokości 30 zł i zryczałtowane koszty noclegu w wysokości 37,50 euro, co – jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe – dotyczyło również powoda, mimo, iż pracodawca zabezpieczał powodowi bezpłatny nocleg, co wobec wewnętrznej regulacji płacowych mogło stanowić uzasadnioną podstawę do nie wypłacania powodowi ryczałtu za nocleg. (vide: § 1 ust. 4 i ust. 6 porozumienia zmieniającego z dnia 1 listopada 2014r., § 9 ust. 3 Regulaminu Wynagradzania obowiązującego od dnia 1 marca 2013r., aneks nr (...) z dnia 17 października 2014r. do Regulaminu Wynagradzania)

Uwzględniając powyższe okoliczności uznać należało, w ocenie Sądu, iż powód nie miał roszczenia, aby domagać się zasądzenia od strony pozwanej należności w wysokości 49.969,14 zł na podstawie przepisów innych, aniżeli regulacje płacowe obowiązujące

u pracodawcy i to tym bardziej, że zgodnie z powyższymi regulacjami wszystkie należności zostały mu wypłacone.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i oddalił powództwo, przy czym za uzasadniony w niniejszej sprawie również uznać należało podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń powoda w odniesieniu do podróży służbowych odbytych w następujących okresach: - od dnia 9 listopada 2012 r. do dnia 5 grudnia 2012 r., - od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 20 grudnia 2012 r., - od dnia 3 stycznia 2013 r. do dnia 24 stycznia 2013 r., - od dnia 28 stycznia 2013 r. do dnia 8 lutego 2013 r., - od dnia 16 lutego 2013 r. do dnia 1 marca 2013 r., - od dnia 5 marca 2013r. do dnia 14 marca 2013 r. co do których powód rozszerzył żądanie pozwu dopiero w piśmie procesowym

z dnia 5 kwietnia 2016 r. a to wobec treści art. 291 § 1 k.p.

W tych okolicznościach Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniającego podwyższenie stawki minimalnej wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Mając na uwadze obszerność postępowania a przy tym nakład pracy pełnomocnika strony pozwanej ze względu na stopień skomplikowania sprawy w tym również w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., Sąd uznał za uzasadnione zasądzenie kosztów w podwójnej stawce minimalnej tj. w kwocie 3.600zł wraz z uwzględnieniem kwoty 27,10 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę wykazaną złożonym rachunkiem, tj. w łącznej wysokości 3.627,10zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało w całości oddaleniu, w związku z czym nie budzi wątpliwości, iż powód jest stroną, która - w rozumieniu art. 98 k.p.c. - proces przegrała, co winno uzasadniać obciążenie go kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika jednak, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt. III wyroku.